

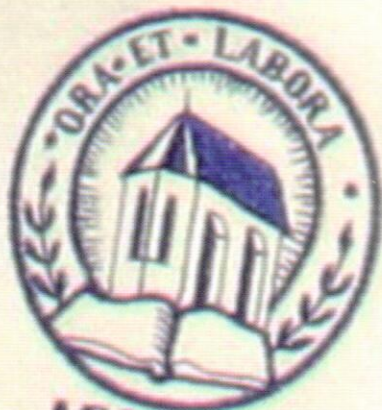
ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM

2010

LÉVAY REFORMÁTUS
GIMN.

2
0
0
6

2
0
1
0

MISKOLC

Tartalom

<i>Ábrám Tibor: Ballagási ünnepi beszéd</i>	3
<i>Boda Lídia: Erő, ami vezetett, formált és védett...</i>	7
<i>Durda Szilvia: Útravalóként, szeretettel a 12 A-nak (gyermekeimnek)!</i>	8
<i>Dr. Zolnayné Takács Judit: Kedves ballagó diákjaim!</i>	11
<i>Gecse Angéla: Utak... útjaink... útjaid</i>	14
<i>Makranczi Zsolt: Nem Rád, hanem érted...</i>	17
<i>Kalla Lilla Eszter: Ballagás a diákotthonban</i>	19
<i>Rozinayné Juhász Andrea: Búcsúzás a Lorántffy Zsuzsanna csoport 12.-es lányaitól</i>	20
<i>Interjú Szilágyi Zoltánnal a diákotthon vezetőjével</i>	21
<i>Falucskai Anikó: Tisztelt tanáraink, kedves ballagó diáktársaim!</i>	22
<i>Csáki Otília: Kedves ballagó diákok!</i>	23

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református Gimnázium
és Diákotthon, Miskolc, Kálvin János
utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelőszerkesztő: Rácsok András

Készítette: Kapitális Kft. Felelős
vezető: Kapusi József

Fotók:

Címlapfotó: Farkas Tamás 9.C média
tagozatos tanuló,

Többi fotó: Boda József, Farkas Ta-
más 9.C, Oláh Pál Olivér 10.D,

Tablófotók: Simon Gábor,
DigiluxFotó

Abrám Tibor

Ballagási ünnepi beszéd

Miskolc, 2010. május 1.

Két fiatalember hosszú útra készül. Öszszecsomagolják személyes dolgaikat, néhány könyvet, jegyzetet. Elbúcsúznak szüleiktől, tanáraiktól, barátaiktól, és útra indulnak. Azt nem tudjuk, hogy meddig tartott az út, de a Wittenbergi Egyetem anyakönyveinek tanúsága szerint 450 évvel ezelőtt, 1560-ban megérkezik az első két miskolci peregrinus, a Léway elődjéből. Név szerint is ismerjük őket. Olyanok voltak, mint ti kedves diákjaink: fiatalok, tele életkedvvel, álmokkal, tervekkel, és belső hajtóerővel a többre, az értékek megszerzésére.

Talán azokhoz hasonlíthatók ők, akik közületek a nyár végén elindulnak az önkéntes diakóniai évre Európa számos országába.

Vajon mit vittek a tarsolyukban magukkal, mivel indították útra őket szüleik, tanáraik?

De mielőtt belemelegednék az útravaló elemzésébe, hadd köszöntselek benneteket:

Szeretettel köszöntünk benneteket kedves diákjaink a ballagási ünnepi istentiszteleten!

Szeretettel köszöntöm a 12.A osztály 32tanulóját osztályfőnökükkel, Durda Szilviával egyetemben, a 12.B osztály 31 tanulóját, Dr. Zolnayné Takács Judit osztályfőnök vezetésével, a 12.C osztályunk 34tanulóját, Gecse Angéla osztályfőnökkel, és a 12.D osztály 34tanulóját, Makranczi Zsolt osztályfőnök vezetésével.

Szeretettel köszöntöm a szülőket, családtagokat, rokonságot, akik meghatódva és izgalommal állnak itt. Meghatódva kiröpülni készülő gyermekeiket szemlélve, és izgalommal a hétfőn kezdődő érettségik miatt.

Szeretettel köszöntöm kollégáinkat, munkatársainkat, és minden kedves vendéget, aki megtisztelte a 450. tanév ballagási ünnepségét!

A tanévet a 450. év emlékezetével kezdtük. De térjünk most vissza a ti útravalótokhoz, a lelki-szellemi értékrendbeli tarisznyátokhoz. Ahogy igaz, hogy nem tudjuk rekonstruálni az első Léways peregrinusok tarisznyájának tartalmát, úgy az is igaz, hogy ma sem lehet kész tarisznyát akasztani a nyakatokba.

Felnövekvő és felelősségvállalásban is érlelődő fiatalokként jogos elvárások az, hogy az útravaló összeállításában ti is tevékenyen részt vegyetek. Akkor válik sajátotokká, ha ti magatok is megforgatjátok kezetekben, ismeritek a rendjét, mi hol található benne. Ha sajátotoknak valljátok és érzitek, és készek vagytok használni is az út során.

Ezért én is úgy gondoltam, hogy akkor várható el, hogy

magatokkal vigyétek az útravalót, ha annak összeválogatásában ti is tevékenyen részt vesztek. Aktívan, és interaktívan bekapcsolódtok ebbe.

Nos én is így döntöttem: ma egy interaktív ballagási beszéd lesz, amelynek ti is döntő részesei lesztek. Három csomópontja lesz a beszédemnek, és ezekben ti döntitek el azt, hogy a következő néhány perc miről is szóljon, hogyan folytatódjon a ballagási ünnepi beszéd. Tehát ezt most együtt fogjuk véghezvinni. Én is izgulok egy kicsit, és kérem a segítségéteket.

Azt is elárulom, hogy a három csomópont a következő lesz:

1. Mi legyen a fő gondolata, a hívó szó számotokra a ballagási üzenetnek. Három szó közül választhattok majd.

2. Mi legyen ezzel kapcsolatosan az a három rövid üzenet, amelyet közösen elhelyezünk a tarisznyátokba?

3. Összegzésként miről szóljon az osztályokat személyesen is megszólító gondolat?

Nos, ha felkészültetek, akkor el is kezdhethetjük.

Mi legyen az a hívó szó, amelyre felépítjük gondolatainkat, amely körül kibontakozhatnak majd a számotokra az üzenetek? Három borítékot mutatok nektek, ebből válasszatok egyet.

Paradigmaváltás - szemléletváltás

A paradigma, a szemléletünk, az a mentális térképünk – ahogyan látjuk, értelmezzük, és megértjük a világot. Ahogyan mérlegelünk, értékelünk, döntünk életünk különböző helyzeteiben.

A szemléletünk jelentősége abban áll, hogy segít egy új helyzetbe kerülve a felmerülő probléma megoldásában.

Amikor a környezetünk lényegesen megváltozik, vagy másfajta problémákat kell megoldani, és ez már a korábbi gondolkodásunkkal, módszereinkkel már nem megy, akkor van szükség a paradigmaváltásra. Ilyen környezetváltás volt számotokra, amikor iskolába indultatok, ilyen volt az is, amikor 4 vagy 6 évvel ezelőtt a Léwayba jöttetek, értelmezni kellett egy új környezetet, új elvárásoknak megfelelni, új kihívásokat és problémákat megoldani.

És most egy újabb váltás előtt álltok: az érettségi után továbbléptek az életbe: nagyobb szabadság, nagyobb lehetőségek, de nagyobb felelősség is vár rátok. Új kihívások és új kísértések várnak rátok. Aminek meg kell felelnetek vagy ellen kell állnotok. Mihez és kihez igazodtok életetekben, mit tartotok a változás közben is értéknek és mércének. Ez a nagy kérdés. És ebben már nektek önállóan kell dönteni. Pál apostol ad tanácsot a paradigmaváltás, a megváltozott körülményekhez való alkalmazkodáshoz:

Róm 12,2 „...és ne igazodjatok e világhoz, hanem változatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhesétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Elsőként ezt helyezzük a szívetekre: életetek során ne a világhoz igazodjatok, hanem Isten ígéjéhez. Az értelemben való megváltozás jelenti a szemléletünk megváltozását. De nem öncélúan, hanem olyan módon, hogy mérlegelni tudjuk: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Ezzel kapcsolatban három gondolat az, amit meg szeretnék osztani veletek, de hogy melyik három legyen ez, segítsetek kiválasztani.

Személyes megszólítással és egyéni felelősséggel

Ahogy Isten személyesen szólítja meg az embert, úgy tanáraitok is személyesen szólítottak meg benneteket, és igyekeztek elvezetni benneteket a kikerülhetetlen személyes döntés helyzetéig: milyen értékrend szerint rendezed be az életedet, és milyen célt tűzöl ki az életedben? Igyekeztek elvezetni benneteket annak a felismerésére, hogy minden olyan helyzetbe, ahova Isten személyesen téged állít, egyéni felelősséggel is felruház.

Közösségi felelősségvállalással

A globalizálódó és sok tekintetben egyre inkább virtuálissá váló világban, a keresztyén nevelés arra készítette fel, hogy te egy hús-vér „valós világban” élsz, ahol „lokális” helyi felelősséged van mindazokért a közösségekért, amelyeknek tagja vagy: családodért, gyülekezetédért, barátaidért, nemzetédért.

Ne a tudásközpontú társadalmat, hanem az értékközpontú társadalmat tartsátok fontosnak.

Körülötted a társadalom azt sugallja és hirdeti, hogy a tudás alapú társadalmat építjük. De láttuk azt, hogy a

tudás alapú társadalom rideg, számító, és önző. Azt tanácsoljuk nektek, hogy ti az érték alapú társadalmat építsétek. Azt, amelyben a gondolat, a beszéd és a cselekedet mércéje az értékrend.

Ebben a társadalomban a tudásnak is fontos helye van. De nem öncélú, eladható termék, hanem eszköz a jó cselekvésére.

Elérkeztünk a harmadik, utolsó csomóponthoz: személyes megszólításotok milyen szempont szerint történjék? A ti választásotok alapján a ballagási meghívó legyen ennek alapja.

„Válassz hát úgy, ha egyszer elindulsz, nincs már visszaút” (Kodály Zoltán)

A 12.A osztály 32 tanulója választotta ezt. Osztályfőnökük Durda Szilvia.

Titeket ismerlek a legjobban, hiszen két évig együtt kutattuk a teremtett világ élettelen részének törvényeit. Szívesen gondolkodom az osztályra, az együtt töltött órákra, a kirándulásra. Köszönöm megtisztelő figyelmeteket, és azt,

hogy reménység szerint megőriztek valamit a megmaradási törvényekből is. Azt kívánom nektek, hogy tudjatok jól választani most, amikor útra indultok.

„Nem tudom, nem azért vannak-e kivilágítva a csillagok, hogy egy napon mindenki megtalálhassa a magáét.” (Antoine de Saint-Exupéry)

A 12.B osztály 31 tanulója választotta ezt. Osztályfőnökük: Dr Zolnayné Takács Judit.

Ti vagytok a legjobb tanulmányi eredményt elért osztályunk. Egy iskola számára egyik legfontosabb érték, ha motivált, szorgalmas diákok jönnek össze egy osztályba. Gratulálok ezért nektek, és azt kívánom, hogy találja meg mindenki a kivilágított égen a saját csillagját.

„Azokért élünk, akiket szeretünk, azokért, akik igaznak tartanak. A jövőnek élünk: a szépért, a jóért, amit tehetünk.” (Széchenyi István)

12.C osztály 34 tanulója választotta ezt az idézetet. Osztályfőnökük: Gecse Angéla tanárnő.

Ehhez az osztályhoz köt a legszorosabb kötelék, hiszen

paradigmaváltás ide vagy oda, a szülői kötelék a legszorosabb marad.

Ti voltatok az az osztályunk, amelyik legkevesebbet változott az elmúlt 4 év alatt. Olyan idézetet választottatok, amelynél jobbat én sem kívánhatok nektek: éljetez azokért, akiket szerettek, azokért, akik igaznak tartanak benneteket. Éljetez a szépért, a jóért.

*„Eddig csak álmodtunk, terveztünk még.
Most valóra válhat minden, ami szép.
Az élet, a munka tárt karokkal vár,
S hogy szép lesz-e, csak rajtunk áll.” (Szabó Pál)*

A 12.D osztály 34 tanulója választotta ezt az idézetet, amely sok üzenetet hordoz. Osztályfőnökük Makranczi Zsolt. Köszönöm kompromisszum készségüket, hiszen kezdetben nem ezt az idézetet szerettedek volna.

Ti vagytok az az osztály, amelyik hozzám szervezettel a legközelebb áll. Hiszen ott van köztetek a volt diákigazgató társam. Tavaly ti nyertétek a diákigazgató választást.

Végezetül nem marad más hátra, mint megköszönöm a kedves szülőknél a bizalmát, amellyel évekként elözt ránk

bízták gyermekeiket. Igyekezünk megőrizni, nevelni, gyarapítani őket. Most, amikor gyermekeiken keresztüli kapcsolat a legtöbb szülővel véget ér, azt kérem Önöktől, hogy őrizték meg a Lévayt jó emlékezetükben. Ami jól sikerült ezen évek alatt, azt kérem, mondják el mindenkinek. Amiben hibáztunk, vagy nem jól sikerült, azt kérem, mondják el nekünk, hogy változtatni tudjunk rajta azért, hogy a Lévay évről-évre jobb közösség, jobb nevelési környezet, jobb intézmény lehessen.

Kedves Diákjaink! Köszönöm, hogy segítettek, jó volt veletek lenni. Végezetül két köszöntést kell átadnom. A Magyarországi Református Egyház Zsinatának elnöksége, Dr Bölcseki Gusztáv püspök úr és Dr Huszár Pál főgondnok úr, valamint a Református Pedagógiai Intézet Márkus Gábor igazgató úr Isten áldását kéri életetekre.

Én pedig zárszóként egy ifjúsági ének egy versszakával búcsúzom tőletek:

*Indulj az útra, előre nézz,
Nem tántoríthat ezernyi vész.
Életed útját végig kell járni,
És az út végén Jézus fog várni.*

Erő, ami vezetett, formált és védett...

A hogy itt állva visszatekintek az elmúlt időszakra, az eseményekre és élményekre, most látom csak igazán, hogy képtelen vagyok ésszel felfogni az idő mértékét. Próbáljuk kordában tartani, órákat szerelünk mindenhova, és folyton emlékeztetjük egymást a határidőkre. De sosem fogjuk igazán megérteni. Michael Ende így fogalmaz egyik könyvében:

„Van egy nagy, mégis egészen hétköznapi titok. Mindenkinek része van benne, mindenki ismeri, de csak kevesen gondolkodnak rá. A legtöbb ember tudomásul veszi, csöppet sem csodálkozik rajta. Ez a titok az idő. Van naptár, van óra, hogy mérje, de ez mit se jelent, hiszen mindenki tudja, egy-egy óra néha örökkévalóságnak tetszhetik, el is suhanhat, akár egy pillanat - attól függ, mit élünk meg abban az órában. Mert az idő élet. Az élet pedig a szívünkben lakik.”

Az elmúlt egy évben megtanultam, hogy értelmetlen aggodalmaskodni és türelmetlenül várni a jövő eseményeit, mert egyszer csak arra eszmélünk, hogy a nagy várakozásban elmulasztottunk élni. Jól tudjuk pedig, hogy utunk értelme nem

a cél, hanem az út maga. Hiszem azt, hogy éveken át, végig egy hatalmas erő vezetett minket, formált és védett. Hinnünk kell azt, hogy valamiképp minden a javunkra szolgált, mert végig egy szerető Isten fogta a kezünk. Ballagó diáktársaimnak pedig azt kívánom, hogy tapasztaljátok meg továbbra is Isten vezetését az életetekben, akárhová mentek, ne féljete senkitől, hiszen nem a félelem lelkét kaptuk, hanem az erőnek és a szeretetnek a lelkét.

Az itt maradó diákoknak pedig azt üzenem, hogy használjátok ki minden napot, bátorítsátok egymást, ne vesztegessétek az időt előítéletekre, haragra. Engedjétek, hogy Isten megfogja a kezeteket.

Isten áldjon mindannyiunkat az elkövetkező érettségi időszakban, és életünk végéig. Áldás, békeség!

Durda Szilvia, osztályfőnök

Útravalóként, szeretettel a 12 A-nak (gyermekeimnek)!

Nos, le kell szögezni, a feladat nem egyszerű. Útravalót készíteni, „elbocsátó szép üzenetet” írni. Mert szépek a szavak és csodálatos kincs a nyelv, mely segítségével sok minden elmondható, átadható.

Fordítói éveim jutottak most eszembe, pontosabban a műfordítás, mikor egy-egy sikeres műfordítási feladat után, következett egy-egy nem igazán sikeres, kicsit döcögős fordítási kísérlet. És ez így ment jóformán a szemeszter alatt. Egy ideig jómagam sem értettem miért történik mindez, aztán rátaláltam a válaszra. Bizony, ha a műfordítást ecsettel, festékkel a vásznon is vissza lehetne adni...

Most ugyanezt érzem. Lefesteni, megfesteni sokkal egyszerűbb, igazabb és talán érthetőbb lenne. Mert vannak pillanatok, érzések és kategóriák, amelyek színekkel és formákkal számomra tökéletesebben kifejezhetők, mint szavakkal. Ezért vagyok most kicsit gondban, de hát kompromisszumokat kötni kell, hiszen az élet velejárói. Arra azonban mindig törekedni kell, hogy „az adott egyezés” ne csak nekem, hanem a másoknak is jó vagy minél fájdalommentesebb legyen, mert nem mindegy. Egyáltalán nem mindegy milyen minőségű kompromisszumokat kötünk másokkal, mások velünk, avagy az élet velünk.

Az együtt töltött három év számomra intenzív tanulást jelentett. Sokszor öröm meg könnyek árán is az egymással való közösségvállalás során sokat tanultam. A tanulás folytonos önértékelés is jár, ami változtatásokat is eredményezhet. Tudom, hogy bizonyos dolgokban változtam miattatok, és volt mikor értetek.

Nektek köszönhetem, hogy ma, 2010 májusában már tudom mit jelent, az hogy, „Nehéz úgy szeretni, ahogyan kell, Amit a másik örömmel elvisel; Nehéz úgy szeretni, ahogyan jó, Ahogyan az örömmel elfogadható.” (Halász Judit: Nehéz okosan szeretni)

Mert a szeretet féltést, aggódást is hoz. Mert a virágért és a rókáért is felelősséggel tartozunk és türelemmel kell

lennünk. Mert olykor szigorúnak kell lennünk, hogy megmenthessük vélt vagy valós tigrisektől, vadászoktól. Ezekben a helyzetekben pedig nem mindig egyszerű örülni és örömmel elfogadni a másik igyekvő szeretetét.

Könnyű a másikat „furcsa fölnőttnek, nagyon furcsa fölnőttnek, rettentően furcsa vagy fölöttébb furcsa fölnőttnek”, egy másik bolygóról jött valakinek tekinteni. Könnyű hinni, ő már annyira fölnőtt, hogy nem is volt soha gyerek, vagy nem emlékszik rá, holott lehet tévedünk. Lehet, hogy éppen fordítva van. Lehet, hogy ő nagyon is gyerek még, vagy emlékszik önmagára gyerekként; mindössze segíteni szeretne vagy szeretett volna azoknak a rózsáknak és rókáknak, akiket rábíztak, eligazodni, egyezéseket kötni, megtanítani őket arra, hogy könnyebb és egyszerűbb a békességet keresve élni, és milyen csodálatos dolog az, ha szerethetünk másokat és, ha szerencsénk van ők is ugyanolyan szeretettel fordulnak felénk, mint mi öfeléjük.

Mert mindenkinek megvannak a maga szabályai, elvei, törvényei és a nagy gépezetben, családban, szerelemben, iskolában, munkahelyen, törvénykönyvekben, egész társadalmunkban is vannak írott és íratlan szabályok. Türelemmel, békességgel, egyenességgel, igaz hittel és szeretettel higgyétek el önmagunk, és a kisebb-nagyobb közösségekben lévő helyünk megtalálása már nem is olyan rettenetesen nehéz dolog.

Kívánom hát, hogy Szerápcion felé haladva utatokon leljétek meg a sivatagban a kutat, a gyökereket, hogy ne vi-gyen el a szél, a rózsát, a rókát, aki a szívét díszbe öltözteti a veletek való találkozás előtt. Higgyétek el mindez lehet-séges. Velem már megtörtént.

Végezetül ne feledjétek, Mary Poppins a nyughatatlan keleti széllel érkezett. Most csomagol, bőröndjébe pakol, a nyugati szél hátán ő is útra kél. De már neki is megvan-nak a gyökerei, s ha ti is úgy akarjátok, visszatér, s veletek együtt mesél.

12. A osztály, osztályfőnök: Durda Szilvia

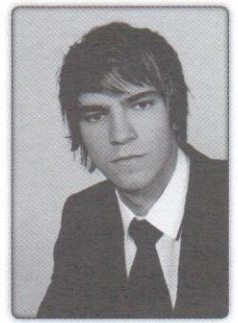
Durda Szilvia, osztályfőnök

Almási Eszter

Anderkó Barbara

Balajthy Dániel

Bártfai Dániel Péter

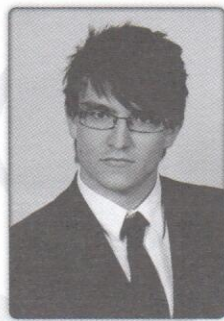
Bene Krisztina

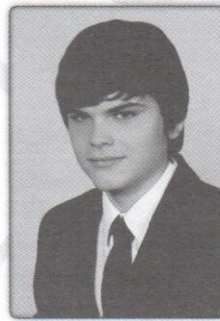
Czagány Éva

Csabay Péter Miklós

Egri Dávid

Elekes Marcell Dániel

Elekes Patrik Adrián

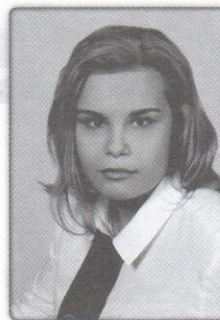
Eördögh Fanni

Gubán György

Gyuricza Anikó

Hoga Veronika

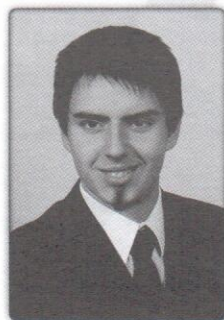
Kalapos Zsófia

Kállai Kinga Judit

Kis Eszter

Majoros Dávid

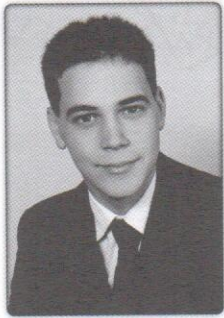
Majoros Luca

Makranczi Dávid

Matlák Zoltán

Molnár Ádám

Nagy Andrea

Petrik Judit Noémi

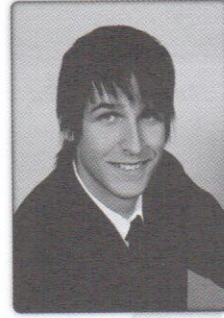
Posta Sarolt

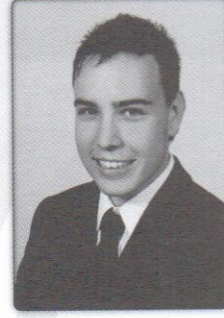
Sabin Arabella Klára

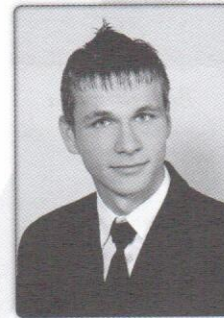
Seszták Beáta

Szabó Sándor István

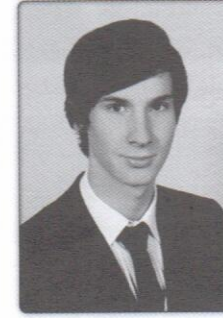
Szentirmai Tamás

Szerdahelyi Szabolcs

Tamás Adrienn

Wagner Patrik

Dr. Zolnayné Takács Judit,
osztályfőnök

Kedves ballagó diákjaim!

„Nem tudom, nem azért vannak-e kivilágítva a csillagok,
hogy egy napon mindenki megtalálhassa a magát.”

Antoine de Saint-Exupéry

Nagyon tetszik ez a vágyakkal teli kérdés, melyet a ballagási meghívótokra választottatok. Benne van mindaz a kíváncsiság, melylyel a jövőt várjátok, és ahogyan keresitek a helyeteket a világban. Gyakran tűnődöm azon, hogyan fogjátok ezt megtalálni.

De milyen volt a közös múltunk?

Az a furcsa, hogy mindenkinek más és más. A legnehezebb talán azt a fonalat megragadni, melyen mindannyian megkapaszkodtatok, hiszen öt évig tartott az osztály mai összetételének kialakulása. Ezért nem mindenkinek közös emlék mindaz, amit próbáltam a tarisznyátokba rejteni.

Az első emlékem az elképedt arcotok 2004. augusztus utolsó vasárnapján, a Székház udvarán, amikor ismeretlenül elétek léptem és közöltem, hogy Borosné tanárnő helyett én leszek az osztályfőnökötök. Aztán nagyon rendesen és engedelmesen belépdeltetek mögöttem a templomba. Sokat gondolkodtam azon, hogy miért kellett ennek így történnie. Kinek az életéhez, formálódásához kelletttem éppen én, mit kellett nekem megtanulnom tőletek, általatok. Ebben a pillanatban nem tudok pontos választ a kérdéseimre, de hiszem, hogy véletlenek nincsenek és tudom, hogy engem gazdagítottatok, alakítottatok.

Az elmúlt években igyekeztem megmutatni magamból mindazt, amit fontosnak tartok és próbáltam személyes példamutatással könnyebbé tenni számotokra a korlátok elfogadását. Arra törekedtem, hogy elmondhassátok örömtöket, bánatokat, de ne legyek terhetekre a lelkemmel. Nem voltam elég bátor ahhoz, hogy közvetlenebb kapcsolat alakuljon ki közöttünk. (Bár talán észrevettétek, hogy egyre ritkábban magáztalak titeket.) Soha nem mertem megkérdezni tőletek mit gondoltok rólam emberként, tanárként, osztályfőnökként. Majd talán egyszer...

Hogy milyen volt ez a B osztály?

Jó. Olyan, amire titokban sok tanár vágyik. Befogadó és

türelmes. Köszönöm, hogy elhordoztatok azokat az osztálytársaitokat is, akikkel nehéz volt együtt dolgozni és lenni. Felnőtteket megszégyenítő módon tudtatok a nehéz helyzeteket kezelni. Boldog vagyok, hogy nem éltetek vissza a bizalmammal az osztálykirándulásaink alatt sem és úgy lehettem közöttetek, mint egy irányító csapattag, és nem kellett eljátszanom a csendőr szerepét.

Büszke vagyok rátok. Bár nem voltam mindig elégedett viselkedésetekkel, szorgalmatokkal, el kell ismernem, hogy a jól sikerült előrehozott érettségikkel, versenyeredményeitekkel, nyelvvizsgákkal mindenki igyekezett magából kihozni a legtöbbet. Emberként pedig jó volt érezni, hogy a legtöbbször szavakból, szelíd kérésekből és gesztusokból is megértettetek és igyekeztetek együttműködni. Sosem kellett szándékos durvaságot, tapintatlanságot elszenvednem tőletek, legfeljebb meg nem értettséget. Hálás vagyok, hogy kísérőtök lehettem néhány meghatározó évig, melynek során a legtöbben gyerekből céltudatos fiatalá értetek. Sokfélék voltatok és azok is maradtatok: számomra egy tarkabarka, mégis harmonikus virágcsokor.

Szeretném hinni, hogy a Lévy tanárai (köztük én is) valamilyen nyomot hagytak bennetek. Ebben a pillanatban nem gondolom, hogy mindegyikötök érzi ennek a jó oldalát. Néhányan csak elszenvedtétek és eltűrtétek, ami körülöttetek zajlott, de a lelketeket nem érintette meg. Remélem azonban, hogy mindezek az élmények egyszer meghatározóvá, nélkülözhetetlen kapaszkodóvá válnak számotokra is.

Végül néhány tanács, melynek felnőttként már megtapasztaltam és érzem a fontosságát.

Mindenkinek megvan a maga „csillaga”, a maga feladata, szerepe az életben és mások életében. Ne hagyjátok, hogy eluralkodjék bennetek a hiábavalóság, a feleslegesség érzése és ne gondoljátok, hogy más emberek feleslegesek.

Legyetek engedelmes eszközök Isten kezében. Csak azok a dolgok mennek gördülékenyen, amin az Úr áldása van, a többi csak görcsös próbálkozás.

Ne féljete, mert megedz mindenkit a nehéz feladatok előtt és soha nem rak rátok több terhet, mint amennyit elbírtok. Ha nehezebbé válik a teher, társakat ad mellétek, hogy könnyebben vihessétek azt. Maradjatok nyitott embe-

rek, hogy korotoktól függetlenül mindent befogadhattok, amivel gazdagodhattok és másokat meggazdagíthattok. Tanuljatok meg pihenni is, hogy gyönyörködni tudjatok az Úr ajándékaiban és ne vegyétek természetesnek mindazt, amit nektek adott. Adjátok tovább környezeteteknek, gyermekeiteknek mindazt, amit értékékként kaptatok, hogy ne vesszen

el nyomtalanul a következő nemzedék számára.

Néha gondolatok vissza iskolátokra, az utat egyengető, lépteiteket igazgató tanáraitokra, akik reménységgel és szeretettel gondolnak rátok.

Áldást, békességet!

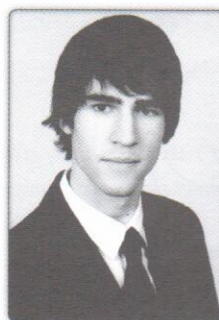
12. B osztály, osztályfőnök: Dr. Zolnayné Takács Judit

Dr. Zolnayné Takács Judit, osztályfőnök

Barkai Léda Judit

Berki Balázs

Boda Lília

Bredács Evelin

Bujdosó Gabriella

Dézsi Emese Bernadett

Dobrik Georgina

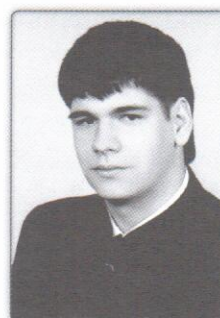
Dvorszkei Boglárka

Farkas Evelin

Flekács Ádám Csaba

Fodor Norbert

Gál Hanna Eszter

Görösös Gabriella Ildikó

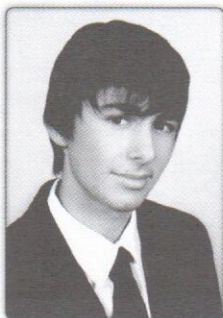
Guba Panna Zsuzsa

Hajdú Ferenc

Ivanics Ildikó

Kondrács Márk

Laczkó Zsófia

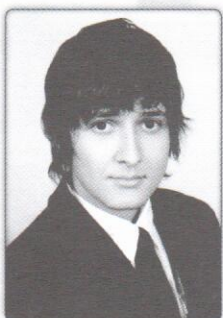
Lakatos Petra

Misi Viktória

Novák Ágnes

Paul Bence

Petrobai Anita

Sandra Girones

Szabó Nikolett

Szentesi Éva Kinga

Szilágyi Debóra

Székárosi Eszter

Tajthy Hella

Tóbiás Henrietta

Üveges Vanda

Gecse Angéla, osztályfőnök

Utak... útjaink...

útjaid

*Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem,
ösvényeidre taníts meg engem.
Zsoltárok 25, 4*

Négy évvel ezelőtt útjaink összetalálkoztak. A közös út mentén lehetőségek volt szép, különleges ásványok összegyűjtésére és egyszerű, hétköznapi, szürke kövek is kerültek a tarisznyátokba. Használjátok úgy ezeket az ásványokat és köveket, hogy a javaitokra, vagy mások hasznára váljanak.

A közös idő alatt megtanultátok hogyan kell a térképen eligazodni, olvasni a jelek és színek sokaságában. Valójában kaptatok egy térképet, amely mindig veletek lesz és bárhol jártok is ez a térkép segíteni fogja terveitek megvalósulását, a bennetek rejlő lehetőségek kibontakozását.

A felnőtté válás útján biztosan számos nehézség és akadály is vár majd rátok, de ha jobban körülnéztek, észrevehetitek, hogy még a legsziklásabb út mentén is nyílnak apró virágok. Ne veszítsétek szem elől álmaikat és ilyenkor se feledjétek:

„Ami lehetetlennek tűnik, az gyakran lehetséges, ha bátrak vagyunk.”

(David Ben-Gurion)

Kísérjen ez az áldás utatokon:

Isten járjon előtted,
hogy ne tévedj el utadon.
Isten menjen melletted,
hogy átkarolhasson,
ha védelemre van szükséged.
Isten menjen mögötted,
hogy megőrizhessen gonosz emberek
álnok támadásától.
Isten legyen alattad,
hogy karjába foghasson,
ha elbotlasz utadon.
Isten legyen szívedben,
hogy vigasztalhasson, ha szomorú vagy.
Isten legyen körülötted,
hogy megvédhessen, ha megtámadnak.
Isten legyen feletted
és áldjon meg téged életedben.

*12. C osztály, osztályfőnök:
Gecse Angéla*

Ábrám Anna

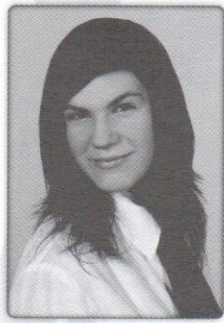
Bacsó Máté

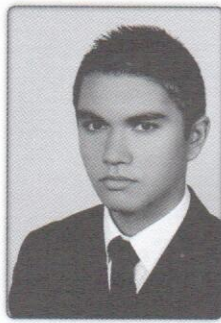
Gecse Angéla, osztályfőnök

Baintner Flóra

Bakó Sára Magdolna

Bartha Kristóf

Bata Irma Tímea

Bencs Boglárka

Béres Judit

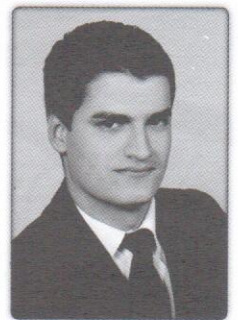
Bobok Ágnes

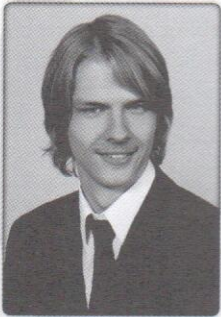
Bráz Nikolett

Faluszkai Anikó

Feledi György Sámuel

Gömöri-Bodnár András

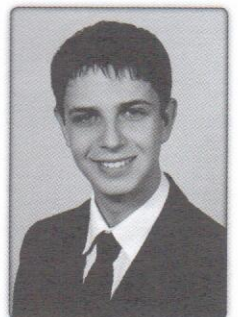
Hasci Zita

Harsányi Gergely

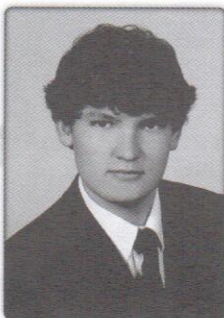
Hatrágyi Anita

Juhász Ágoston

Kádas Katalin

Kiss Máté István

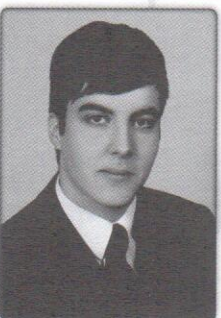
Kiss Virág

Kis Zsuzsanna

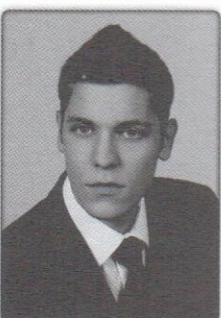
Kocsis Bianka Enikő

Morvai Gábor

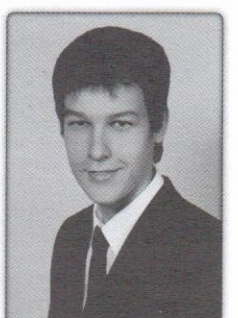
Nagyváradai Eszter

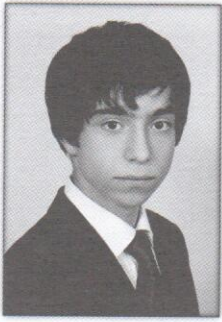
Négyesi Áron

Némethi Renáta Csilla

Pápai Ádám

Rudolf Vince István

Sándor Miron

Szabó Dalma

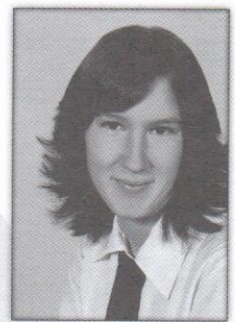
Szunyogh Barbara

Tomoľa Alexandra

Tőzsér Virág

Valentin Vivien

Makranczi Zsolt, osztályfőnök

*Nem Rád,
hanem érted...*

N ehéz ilyen alkalmakkor szavakba önteni az érzéseinket. Mint már említettem is néhányszor, nem vagyok a szavak embere, és ez még jobban megnehezíti a dolgom. Nem akarok közhelyeket puffogatni, bár lehet, hogy az könnyebb lenne.

Előjönnek az emlékek a Gólyatáborról (az ismerkedés első „nehéz” pillanatai), a felejthetetlen Abádszalóki osztálykirándulásokról (kenuzás), a megnyert diákigazgató választásról, a gyülekezeti látogatásokról és a közös programokról. Remélem bennetek is rengeteg szép emlék maradt meg az együtt töltött 2-4 év történéseiből.

A szép dolgok mellett mindig akadtak kisebb-nagyobb összetűzések is. Előfordult, hogy kissé haragudtunk is egymásra. Remélem, nem felejtitek el a szavaimat: nem Rád, érted haragszom.

Ez alatt az idő alatt mindnyájan megmutattátok a jó és a rossz oldalakat is. (Hiányérzetem lenne, ha bármelyik is kimaradt volna.) Az utolsó osztályfőnöki órán említettem is, örülök annak, hogy mindenki tett valamit, amiért büszke lehettem RÁ és arra, hogy az osztályfőnöke vagyok.

Búcsúzóul Marie Curie szavait szeretném az emlékezetetekbe idézni:

„Hinnünk kell abban, hogy tehetségünk van valamire, és ezt a valamit, bármilyen áron, el is kell érniünk.”

Ui: „Csak egyszer vagyunk fiatalok, utána más mentséget kell keresniünk.”

Oscar Wilde

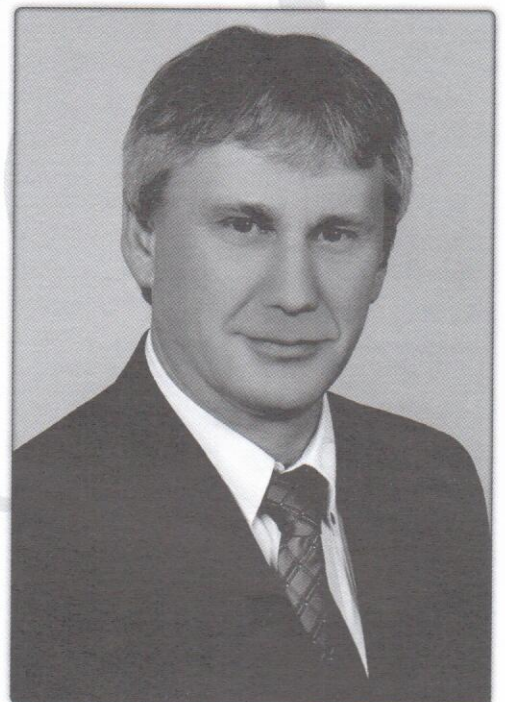
*12. D osztály, osztályfőnök:
Makranczi Zsolt*

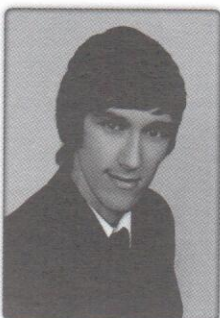
Agárdi Ádám

Amriskó Barbara

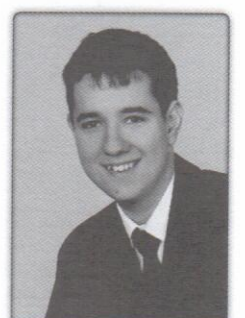
Makranczi Zsolt, osztályfőnök

Bercsényi Alex László

Bíró Emese

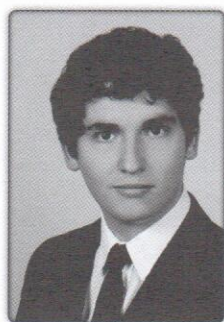

Bosnyák Roland

Buda Lilla

Domokos Zoltán Imre

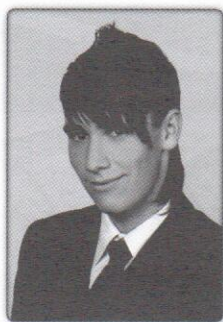
Gaál Kata

Geibinger Edit

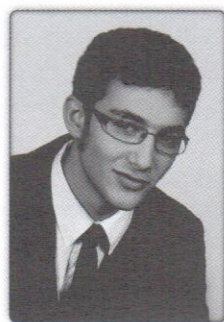
Godó Laura

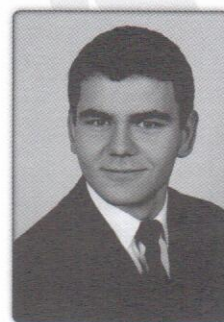
Horváth Bálint

Ipacs Boglárka

Irlanda Bálint

Kiss Barnabás

Kovács Dalma

Körösi Esztella Etelka

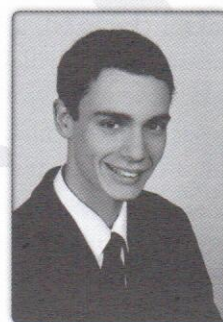
Lecső Csilla

Lévay Boldizsár

Márkus Adrienn

Mátyás Máté

Molnár Dániel

Nagy Ilona Henrietta

Plank Livia Gyöngyi

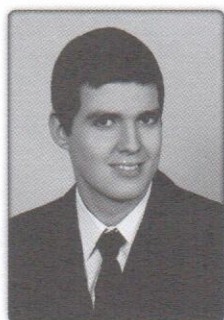
Seres Gábor

Szabó Eszter

Szabó Ferenc

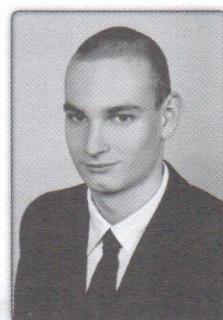
Szarka Tamás

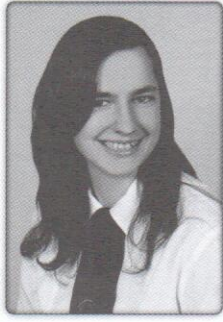
Szóráth Eszter

Takács Márta

Tenk Gergely

Tóth Márta

Tyukodi Dénes

Varga Péter

Zöld Csaba

Kalla Lilla Eszter 9. C

Ballagás a diákotthonban

Gimnáziumunk Tóth Pál Diákotthonának végzős kollégistái 2010. április 28-án búcsúztak el az alsóbb éves kollégista diáktársaitól valamint nevelőtanáraiktól.

Az ünnepség a volt, és a jelenlegi nevelőtanárok megajándékozásával kezdődött, majd Benke Máté végzős növendék mondott beszédet a ballagók nevében. Ezt követően a ballagatók búcsúzóul átadták ajándékaikat végzős diáktársaiknak, akik végig vonultak a feldíszített kollégium épületén, míg a fiatalabb kollégisták sorfalat álltak a tiszteletükre. A menet végén az imaterembe érve megkezdődött a ballagási műsor, amit Posta Sarolt nyitott meg Balassi Bálint: Zarándokoknak című versével. A szavalatot követően Falucskai Anikó-volt kollégiumi diákpresbiter elnök-köszönt el diáktársai nevében, majd Lukács Emese és Dedics Fruzsina fuvola duettjét hallhattuk. Csáki Otília diákpresbiteriumi elnök a presbiterium nevében búcsúzott végzőseinktől. Kalla Lilla az Ősi ir áldás című verset mondta el, Victor Sára pedig a Könyörgés áldásért című verset szavalta. Miskolczy Zsuzsa és Kondi István ifjúsági énekekből válogatott csokrád Adamszik Dávid tanár úr, Parajos Dóra és Bögös Dániel kísérte gitáron. Ezt követték Szilágyi Zoltán diákotthon vezető búcsú szavai, majd a jutalomkönyvek átadására került sor. Zárásként Kondi Csilla és Kondi István a Honfoglalás című dalt énekeltek el Bögös Dániel gitárkíséretével. Végezetül a ballagók és tanáraik együtt vacsoráztak a kollégium szépen feldíszített éttermében.

Isten áldja végzőseink életét!

Búcsúzás a Lorántffy Zsuzsanna csoport 12.-es lányaitól

Kedves 12.-es „lányaim”!

Sajnos nem volt hosszú az az idő, amit együtt tölthetünk.

Sokszor változtak nevelőtanáraitok, alkalmazkodni valami újhoz azonban nem mindig könnyű. Ti sohasem panaszkodtatok, mindenben segítségemre voltatok, s kedvességetek, jószándékotok sokat segített nekem is a beilleszkedésben. A csoportfoglalkozásokon mindig aktívan részt vettetek, s a fontos életkérdésekben, ígéretelmezésekben „bölc” hozzászólásaitok mindig továbblendítette a „vita” fonalát, új tartalmat kapott, segítségül a „kisebbek” számára is.

Én azt gondolom, sokat tanultatok tőlem, és én is vizsont. Nevelőtanári tevékenységem folyamán igazán megtapasztaltam, hogy a nevelés, főleg a kamaszkor és a felnőttkor küszöbén, talán a legnehezebb. A nemzedékek közötti gondolkodásbeli különbség, ha nem is élesen, de sokszor ad bizonyos konfliktusokra okot. Bízom abban, hogy Ti ebből keveset éreztetek, s ha volt is ilyen, megértettétek, hogy ezek sohasem ellenetek, hanem értetek volt. Isten ígéje fog munkálkodni bennetek, amely majd később a Ti üdvösségetek forrásává lesz. Hogy ez valóra váljon, talán mi is hozzátettünk valamit: tanáraitok, nevelőtanáraitok, vallástanáraitok. Ez az a „plusz”, amit továbbvizstek magatokkal, amely nemcsak az életre, hanem az örök életre készít fel.

Babits sorai jutnak erről eszembe a Jónás könyve című művéből:

*„Mert látá az Úr, hogy ott egyik-másik
Szívben a jó mag kicsirázik
Mint a jó mag ha termőföldre hullott,
S pislog mint a tűz mely titkon kigyulladt,
S gondolta: „van időm, én várhatok...”*

Ez a négy év, talán még több is, nyomtalanul úgy sem múlhat el a Ti életetekből, emlékeitekéből. Mint a „jó mag kicsirázik”, s ez lesz a megfelelő útravaló számotokra az élet bármely területén.

Remélem, szívesen fogtok visszaemlékezni diákéveitek-re a Lévyban, s kollégiumi élményeitek-re a diákotthon-

ban, s talán egy kicsit ebben benne leszek én is.

Búcsúzom tőletek, az Úr áldjon meg benneteket, s a kollégium minden búcsúzó diákját!

„Ora et labora!”

Rozinayné Juhász Andrea
diákotthoni nevelőtanár

Interjú Szilágyi Zoltánnal a diákotthon vezetőjével

- Mit gondol erről a most ballagó közösségről? Milyenek voltak itt 4-6 évig? Hogyan formálódtak, míg itt éltek és tanultak?

- Mindig érdekes és különös dolog vizsgálni hogyan lesz a gyerekből majdnem felnőtt. Amikor bejönnek az első beköltözés alkalmával akkor még megszeppentek, tétován mozgó, helyüket kereső, néhányan pityergő, néhányan pedig magabiztosságot magukra erőltető módon próbálnak itt megjelenni. Az évek folyamán látszik, hogy ki hogyan találja meg a helyét, van, aki hamarabb, van, aki később. Most pedig mikor elmennek akkor különös úgy rájuk nézni, hogy már majdnem teljesen felnőttek. Ami ránk bízott a nevelésük folyamán azt elvégeztük, hogy milyen eredménnyel és milyen hatásfokkal azt mindig egyénileg kell elbírálni, illetve nem is lehet mindig elbírálni. Mindenképpen egyénenként kell megvizsgálni, hogy kit sikerült jobban formálni és alakítani és ki volt az, aki ellenállt a jó szándéknak, az alakításnak. Mindenképpen a szívemhez nőttek ezek a gyerekek is, és minden évben nehéz tudomásul venni, hogy elmennek. Látom, hogy még nincsenek készen, még nincsenek befejezve, a felnőtt kort még nem érték el, akkor sem hogyha már a 18. életévüket be is töltötték. De eddig tartott, többet már nem tehetek, illetve ha még visszajönnek néha-néha és esetleg tanácsot kérnek vagy leginkább, ha 5 vagy 10 év múlva jönnek vissza akkor látszik meg, hogy hogy mi is volt az eredménye a velük való foglalkozásnak.

- Mi az, amire a legbüszkébb és soha nem fogja elfelejteni erről a most ballagó csapatról?

- Minden személyhez más-más emlék fűződik, vannak olyan emlékek, amelyeket szívesen elhagytam volna, akikkel az évek folyamán voltak összeütközések, mert éppen nehezen akart beállni abba a rendbe amit itt megpróbálunk megvalósítani. De én erre azt mondom, hogy ez normális. Ezt én nem veszem zokon senkitől sem, hiszen a serdülő korban keresik a helyüket. Ugyanakkor vannak nagyon szép emlékeim akár a diákpresbitérium tagjairól, akik a közösség életében sokat tettek, akik a hitélet alakításában, formálásban sok részt vállaltak. Vannak olyanok, akik meghatározó egyéniségek lettek a diákotthonnak, és szorosabb kapcsolat alakult ki. Mindenként egyformán szeretek, de azt őszintén bevallom, hogy vannak akik nagyobb hatást tesznek rám és a tőlük való elválás nehezebb. Aztán olyanok is vannak, akik a tanulmányi eredményükkel mutattak nagyon jó példát,

csendben nem hivalkodva, de közben nagyon szépen teljesítve a feladatokat, hisz alapvetően a tanulás a legfontosabb munkája az itt lévő diákoknak és mellette még a közösség életében is olyan szépen és csendben vettek részt, valahogy úgy, ahogy Jézus mondja: „Ne tudja a te bal kezéd, mit cselekszik a te jobb kezéd.” Azonban ha figyelünk, akkor észre vesszük, hogy ott van és hiányozni fog, hogy tett a csoportjéért, az egész közösségéért. Vagy ott vannak a verseny eredmények, akik vállalták a fáradságot, hogy felkészülnek egy-egy vetélkedőre, vagy tanulmányi versenyre, vagy kollégiumok közti bajnokságra. Összességében sok-sok öröm és mindig az a megtiszteltetés, vagy nemes érzés, hogy Istennek eszközei lehettünk az emberformálásban.

- Mit üzen a ballagóknak, mit vigyenek magukkal útravalóként a tarisznyájukban?

Ilyenkor eszembe jut mindig Ady Endrének a verse, hogy „Bár zord a harc, megéri a világ, ha az ember az marad, ami volt: Nemes, küzdő, szabad lelkű diák.” Az egyik kedvenc versem. Ady is azt mondta ugye, hogy pusztuljatok bilincses iskolák, június volt s ujjongtunk, nincs tovább, aztán kicsit lecsendesedett és azt mondja, azért mégis csak jó volt az iskola, köszönöm most neked. Szóval azt üzenem, s ezt mondtam a ballagás alkalmával is: megmarad a hit, a remény, a szeretet e három, ezek közül pedig legnagyobb a szeretet. Az útravaló a hit, amit megpróbáltunk továbbadni, átadni, plántálni, vagy inkább erősíteni, mert Isten plántálja ezt el mindenkinek a szívében. A hozzáállás, a reménység, hogy nem lehet feladni, és nem szabad meghátrálni, illetve a megvalósítás módja, hogy minden dolog szeretetben történjen. Ez maradjon meg, a szeretet. Egymás iránt, az iskola iránt, az értékrend iránt és legfőképpen az örökkévaló minket szerető Isten iránt.

Tisztelt tanáraink, kedves ballagó diáktársaim!

N agyon sok szeretettel köszöntök mindenkit a 2009/2010-es kollégiumi ballagáson! Nekem, mint a diákpresbitérium volt elnökének jutott az a megtisztelő feladat, hogy most itt diáktársaim nevében búcsúbeszédet mondjak. Egy évvel ezelőtt ugyanígy álltam itt, de akkor más volt a szerepem: én köszöntem el búcsúzó végzősöktől.

Most érkezett el az a pillanat, mikor ünnepélyesen búcsút veszünk diákotthonunktól. Négy-hat küzdelmes, de egyszerűsmind boldog év áll mögöttünk. Összekötnék minket az együtt átélt szép és kevésbé szép, de néha tanulságos emlékek: a közösségi hétvégék, kirándulások, teaházak, különféle vetélkedők, sportmérkőzések, minden közös program, amely egy-egy önfeléd boldog órával ajándékozott meg minket.

Kedves diáktársaim! El kell válnunk! Biztos vagyok abban, hogy ez vegyes érzelmeket vált ki belőletek, de abban is, hogy valahol belül mindenkiben van egy könnyecsepp, mert véget ér valami. Hiszen örök barátságok és eltéphetetlen kötelek alakultak ki ez alatt a néhány év alatt. El kell hagynunk a diákotthonot, ezt a biztonságot nyújtó helyet, közösséget.

Most tanárainktól is búcsút kell vennünk, akik fáradhatatlanul, áldozatos munkával és nagy odaadással próbálták minket mindig a helyes útra terelni, s nevelni. Igyekeztek gyarapítani szellemi, illetve testi adottságainkat, ezért mindnyájan örökre hálásak maradunk, még ha ezt nem is hoztuk kedves tanáraink tudtára.

Végezetül szeretnék tanárainknak további jó munkát kívánni és sok türelmet a neveléshez!

Diáktársaimnak szívből kívánok sok sikert az érettségihez és kitartást a további tanulmányokhoz!

Legvégül egy idézettel búcsúzom:

*„A legszebb emlék a szeretet,
amelyet mások szívében hagyunk
magunk után.”*

*"Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk," Zsolt.90:12.
2010.*

Csáki Otília

Kedves ballagó diákok!

Közeledik április vége, s mint minden évben ilyenkor, ma is ballagási ünnepségre gyűntünk össze diákotthonunk Imatermében.

Lényegében ma is minden változatlan:

- ugyanaz a megszokott virágözön
- ugyanazok a feldíszített folyosók
- ünneplőbe öltözött tanárok és diákok
- sírás-nevetés

És mégis minden egyformaságban más ez a mai nap...Nektek más: egyszeri, különleges és megismételhetetlen.

Ez a nap csak rólatok szól: az itt kötött barátságokról, a kemény munkáról, sikerekről és olykor kudarcokból álló élményekből.

Az itt eltöltött 4 illetve 6 év alatt sok mindenen mentetek keresztül. Először is elszakadtatok családotoktól és a meghitt, mindennapi beszélgetéseket ritkuló találkozások váltották fel.

Ezen a helyen, a diákotthon falai között váltatok önállóvá, éretté, egyéniségekké.

Számos embert ismerhettek meg: tanárokat, diákokat egyaránt. És ez a közösség rengeteg hasznos dologra tanított meg benneteket. Ilyen az alkalmazkodóképesség, az önzetlenség, az egymásra való odafigyelés, a türelem vagy a tisztelet, a hála nyilvánításának elsajátítása.

Nevelőtanáraitok, pótszüleitek mintha csak apró virágmagvak lettetek volna, úgy gondoztak titeket. Féltettek és folyamatosan a világ fényes, napos oldalára próbáltak terelgetni benneteket.

S munkájuk gyümölcsében gyönyörködhetünk most: hiszen kibontakoztattatok szirmaitokat, fiatal felnőttekké váltatok.

Talán tanáraitok szigora olykor nehezen esett, de bízunk abban, hogy sikerült olyan értékrendet kialakítaniuk bennetek, mely által felelősségteljes, becsületes, szorgalmas tagjává válhattok annak a közösségnek, amelybe Isten rendel majd titeket.

Kívánom, hogy legyen mindig erős hitetek, kitartásotok és

tudjátok azt, hogy küldetésetek van ezen a Földön!

A mai nappal életek egy korszaka lezárult, így most búcsúznunk kell. Az elválás pedig soha nem könnyű. Nehéz a búcsúzóknak, s nehéz az itt maradóknak, de egyet tudnotok kell:

„Az életednek van egy titkos csúcsa,
Mely rejtve őrzi boldogságod,
Egy sziklafok, ahonnan te az élet
Töretlen teljességét látod.

Az életednek van egy titkos csúcsa

Körös-körül őserdő, ősbozót

Keresztül kasul vágató csapások.

S te a sok hamistól nem látod a jót.

Ám- Isten előre ment- a csúcson vár be

Csak az a kérdés, hogy (te) odatalálsz-e?”

Azt hiszem Reményik Sándor verse csodálatosan fejezi ki mindazt amit nehéz összefoglalni.

A cél még messze van, távolinak tűnik és az odavezető út nehezkés. De remélem ti is felfedezitek majd, hogy jobb átmenni a völgyön Istennel, mint a hegytetőn állni egyedül.

Isten nem mindig világítja meg előre ösvényünket, de megígéri:

„Ha vízen kelsz át Én veled vagyok,

És ha folyón, azok nem sodornak el...”

Amikor úgy érzed, hogy kimegy a lábad alól a talaj vagy átcsapnak fejed felett a hullámok, hivatkozz erre az ígéretre!

Ezzel a gondolattal búcsúzom tőletek, kedves ballagók..

S a „kis herceg” szavai szóljanak útmutatóul a jövőre nézve:

„Jól csak a szívével lát az ember

Ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan”

Az előttek álló élethez sok sikert, boldogságot és szép eredményeket kívánok itt maradó diáktársaitok nevében is.

Viszontlátásra! Isten veletek!

Pro Excellencia díjasok

*Kiemelkedő versenyeredményeket elért ballagó
diákok osztályfőnökeikkel és felkészítő tanáraikkal*